

Flygtningenævnets begrundelse for afslag på genoptagelse

I forbindelse med behandlingen af en begæring om genoptagelse af en asylsag afviste Flygtningenævnet at lægge vægt på et af en asylsøger fremlagt dokument. Kritiseret, at nævnets begrundelse for ikke at tillægge dokumentet vægt ikke fremgik af nævnets afslag på genoptagelsesansøgningen.

FOB nr. 87.91

(J. nr. 1987-1602-613).

Advokat A klagede som advokat for den tyrkiske statsborger B over, at Flygtningenævnet havde afslået hans ansøgning om genoptagelse af B's asylsag.

Det fremgik af sagen, at B indrejste i Danmark den 14. oktober 1985.

Direktoratet for Udlændinge meddelte den 12. december 1986 B afslag på hans asylansøgning.

Flygtningenævnet stadfæstede ved beslutning den 14. april 1987 Direktoratet for Udlændinges afgørelse. Et flertal af Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om udrejsen, der - uanset ansøgeren efter sin forklaring havde følt sig alvorligt forfulgt af de tyrkiske myndigheder - først fandt sted godt 3 år efter hans anholdelse i 1982, fuldt ud til grund. Flertallet fandt endvidere ikke at kunne lægge til grund, at udrejsen skulle være opnået ved bestikkelse, som forklaret af ansøgeren. Herefter, og selvom ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter måtte kunne lægges til grund, fandt flertallet ikke, at ansøgeren på grund af disse aktiviteter kunne anses at være så konkret forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være udsat for en risiko herfor på en sådan måde, at der var grundlag for at meddele ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Med skrivelse af 9. oktober 1987 til Flygtningenævnet ansøgte A om genoptagelse af asylsagen, idet han anførte, at B nu var kommet i besiddelse

af et originalt dokument fremskaffet fra Tyrkiet, hvoraf det fremgik, at der var udstedt arrestordre på ham for politiske aktiviteter.

I skrivelse af 17. november 1987 meddelte Flygtningenævnet A, at nævnet ikke havde fundet, at det fremkomne dokument indeholdt sådanne oplysninger, at der var grundlag for at genoptage sagen. Nævnet fastholdt derfor den tidligere truffne afgørelse.

I en udtalelse af 23. december 1987, afgivet af Flygtningenævnet i anledning af A's klage til mig, henholdt nævnet sig til afgørelserne af 14. april og 17. november 1987 og anførte i øvrigt følgende:

»Det tilføjes, at Flygtningenævnet ikke finder at kunne tillægge det efter sagens afgørelse den 14. april 1987 fremkomne dokument, som angiver at være udstedt i 1987 af anklagemyndigheden i Yunak, betydning. I øvrigt omhandler dokumentet en anholdelse, der skulle have fundet sted i 1984, men efter ansøgerens egen forklaring for Flygtningenævnet i mødet den 14. april 1987 har ansøgeren ikke været anholdt i 1984.«

I en skrivelse af 10. februar 1988 anførte A bl.a., at han ikke af Flygtningenævnets bemærkninger kunne se nogen begrundelse for, at dokumentet ikke kunne tillægges nogen betydning, ligesom han ikke fandt overensstemmelse mellem det af nævnet anførte, hvorefter B ikke skulle have været anholdt i 1984, og den oplysning, at B blev tilbageholdt 3 dage dette år.

I en udtalelse af 22. marts 1988 anførte Flygtningenævnet herefter følgende:

»Det fremgår af sagen, at (B) har afgivet divergerende forklaringer om, hvorvidt han har været anholdt i 1984. Under afhøringen i nævnsmødet den 14. april 1987 har (B) direkte oplyst, at han ikke har været anholdt i 1984. Han har forklaret, at han var på besøg hos nogle venner i Mardin, som blev anholdt, men ansøgeren undgik selv anholdelse ved at skjule sig.

På denne baggrund samt ud fra en samlet vurdering af sagen, herunder oplysningerne om (B's) aktiviteter, pas- og udrejseforhold finder Flygtningenævnet fortsat ikke at kunne tillægge dokumentet betydning. Nævnet har herved også lagt vægt på, at dokumentet først er fremkommet efter sagens foretagelse i nævnet, ligesom dokumentet bedømt såvel ud fra indhold som udformning ikke forekommer at være ægte.«

A anførte i en skrivelse af 18. april 1988 endeligt bl.a. følgende:

»Der ses ikke at være givet nogen rimelig begrundelse for, hvorfor et dokument som omhandlede skulle være mindre autoritativt, om det fremkommer før eller efter flygtningenævnsbehandlingen.

Dokumentet angiver selv at være udfærdiget i 1987 og fremtræder som udarbejdet på opfordring »to whom it might concern«.

I en retsstat vil det ikke være ualmindeligt, om anklagemyndigheden over for en berettiget bekræfter, som i det foreliggende tilfælde, de i dokumentet afgivne oplysninger.

Endelig har Flygtningenævnet ikke givet en begrundelse for, at dokumentet skulle være falsk ved andet end en generel henvisning til indhold og udformning.

Såfremt ægtheden skal drages i tvivl, bør der anføres konkrete omstændigheder til bedømmelse af begrundelsens saglighed, eksempelvis ved en henvisning til, hvorved indholdet og/eller udformningen adskiller sig fra et ægte dokument.«

I en skrivelse til advokat A udtalte jeg herefter følgende:

»Afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en person kan betragtes som flygtning efter flygtningekonventionen såvel som afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland, beror til dels på en skønsmæssigt præget vurdering, navnlig for så vidt angår tilstandene i asylsøgerens hjemland, samt spørgsmålet om, hvilken bevismæssig vægt der kan tillægges de foreliggende oplysninger i sagen, herunder asylsøgerens egen forklaring.

Spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for genoptagelse af en sag ved Flygtningenævnet, hviler på tilsvarende måde på en vurdering af, om der i forhold til den oprindelige behandling i Flygtningenævnet må antages at være fremkommet oplysninger vedrørende de omhandlede forhold, som ikke var Flygtningenævnet bekendt på tidspunktet for den oprindelige afgørelse, og som i givet fald må antages at ville have medført en væsentlig ændret vurdering fra Flygtningenævnets side.

Således som sagen foreligger oplyst for mig, må jeg lægge til grund, at et flertal af Flygtningenævnets medlemmer på nævnsmødet den 14. april 1987 ikke fandt, at Deres klient - uanset om hans forklaring blev lagt til grund - på grund af sine aktiviteter kunne anses for så konkret forfulgt, eller at han ved tilbagevenden til hjemlandet ville være udsat for en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Jeg må endvidere lægge til grund, at det af Deres klient fremlagte dokument ikke har ændret Flygtningenævnets opfattelse på dette punkt.

Afgørelsen af, hvilken vægt Flygtningenævnet kan tillægge et dokument som det fremlagte beror på en skønsmæssigt præget vurdering, ligesom vurderingen af, hvorvidt et sådant dokument kan anses for ægte, til dels beror på en skønsmæssigt præget bevisvurdering.

Efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, kan jeg ikke kritisere skønsmæssigt prægede vurderinger, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Sådanne særlige omstændigheder har jeg ved min gennemgang af sagen ikke fundet, at der foreligger.

Flygtningenævnets begrundelse for ikke at tillægge det pågældende dokument vægt fremgår af nævnets udtalelser af 23. december 1987 og 22. marts 1988, som er gengivet ovenfor. Det er min opfattelse, at denne begrundelse burde have fremgået af Flygtningenævnets skrivelse af 17. november 1987 til Dem.

Jeg har gjort Flygtningenævnet bekendt med min opfattelse.

Jeg finder imidlertid ikke anledning til at foretage videre vedrørende dette spørgsmål.

Flygtningenævnets behandling af den af Dem indgivne genoptagelsesbegæring kan således ikke give mig anledning til yderligere kritik.

...«